

עין משפט
נר מצוה

לֵב א מִי' פִּי' מִה' פִּסּוּלִי
הַמוֹקְדֶּשֶׁן הַלֵּכָה י'
לֵב ב ב מִי' פִּי' שֶׁם הַלֵּכָה:
לֵב ד מִי' שֶׁם הַלֵּכָה י':

בית שמאי פרק רביעי זבחים

האור במקצתו נקלט כולו בקדושה: **אבל קומץ דמיפירת אימא**. במאי דמשלה מקומץ משלה אירי **הלכך**. כיון דמחשבת ליה מחובר אפי' לא העלהו אלא תלוי ומשלה זו האור נקלט אף זה שכל נמי לא היה לו להטלותו אם ירד אלא משום ההוא שמשלה זו האור וקאמרת דאם ירד השאר יעלה א שגא עלה כולו ולא שגא לא עלה אלא מקצתו: **פקע איסורין מכן**. איסור פיצול דתלמאן שגא (ב) ירד יעלה ואיסורין נגדו ודאמרינן נמי: **לא יזהר**

אבר דמתבר אבל קומין דמיפרת אימא לא קמ"ל אמר רב אחאי הלכך "האי קומין פיגול דפלגיה מחית אארעא ופלגיה אסקיה אמערכה ומושלה בו האור מסיקנא ליה לכוליה לכתחלה: אמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן דהפיגול והנוטר והטמא שהעלן לגבי מזבח פקע איסור מהן אמר רב חסדא מרי דיבי מזבח^א מקוה טרהה אמר רבי יראי שמשלה בהן האור מתיב ר' יצחק בר ייסנא אחרים אומרים^ב וטומאתו עליו כו' שטומאה פורחת ממנו יצא בשר שאין טומאה פורחת ממנו ואם איתא הרי טומאה פורחת ממנו על ידי האור אמר רבא על ידי מקוה קאמרינן מדי מקוה

[פקע] שלא יסחידי האכולני מדי: מרי דיבי. בעל השמועה האת: מוצת מקוה טרסה כו'. לטהר את טומאה משום דלהעלוהי: וטומאתו עליו כו'. לקמן מתייחס לה בשמעתין^א למימרא דטומאת הגוף מדבר^ב ואכתי קריא קריא (ויקרא י) והנפש אשר תאכל בשר מוצת השלמים אשר לה טומאתו עליו יכול טומאת הבשר דמיא דהאי עליו אכשר אכא ויניא דטהור שאלכ את הטמא חייב ת"ל וטומאתו עליו משמע שעדיין היא עליו ביולין לטהר הכחוש מדבר חזו הגוף לטומאה פורחת ממנו על ידי טבילה ואם איתא דבשר קדשים יכול

נאמר כאן וטומאתו עליו ונאמר להלן בבית מקדש עוד טומאתו בו. כך גירסת הקונטרס ובחזרת הכנים ואף ספרים דרגסי ונאמר להלן כל אש אשר יקרב מזל וזעם אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל לה' וטומאתו עליו (ויקרא כג) יש לפטר דפשיטא ליה דלארי צטומאת הגוף דאי צטומאת כפר הוה ליה למיכתב טומאתא עליון לשון רבים דכתיב אל הקדשים לשון רבים דאף על גב דלא מסיק השתא דאעמיה מילון לשון רבים היינו דליתיה צטומת לשון רבים אל הקדשים פשיטא עליון לשון רבים:

תורה אור השלם

1. רבנושא אשר תאכל בשר
מזבח השלמים אשר ליהוה
הואו מעלה:
ויקרא כ:
2. כל דגם במה בושף והוא
בשר יהוה ולא יתקטף את
משכן יהוה סטא תברכה
השם הווא מישאל כל כי
נפש אל ורק עליו סטא יהוה
עד סטאן ב:
- מכורב יי:
3. ופש כי תוע בקל סטא
בטאטא ארן אל בברכה
סטא אל בקל שץ סטא
ואכל מבשר וכו' השלמים
הואו מעלה: תברכה השם
הואו מעלה: ויקרא יז:

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

דמיפרת. שגפרד, וחזירו חזיר
ואוכלין כמאן דמפרתי דמו (ספחים
פ"ה) וכן בשחיטת חולין (ביצה
ב' מ"ד ד"ב). בעל שמונה א.
הנה (בראשית לו) מתרגמין ד"ב
(ב"ב פ"ב)

שיטת מקובצת

[illegible]

בנומאליה חסות דרעילורו: ונומאליה

[illegible][illegible]

והנפיש פאר דאס חאלב ויכני וטומאטן
עלוי לשון זכר דמשמע דקא אכסר
טומאטן ^(א) הגוף דער קאן טעומאט
בשר: או אינו אלא טעומאט בשר.
דאס עלוי לשון זכר הוא והאכל החכר
בלשון קבוקה: ^(ב) גרסין ^(א) טומאטן
וטומאטן ^(א) ^(ב) וילף מציאת מקדש
דמכיר ציה עור טומאטן ^(א) (מכיר
יט): הכי גרס' נאמר כאן טומאטן
ונאמר בלען טומאטן: והייל ונאמרו
ליה: רבי אומר טומאטן בטומאט הגוף
בשר וזה השלמים וגו'. ולקטיה מפרש
עלוי. משמע שעדיין לא נטבר ממנו
דקמא טעומאט הגוף דלמא בתרא
ליה דמישממע דלאהינס אש חאלב
קבוק וסיים בלשון קבוק ולשון זכר
אכלה מבשר בשר ^(א) הוי אף הראשון
מדרב ונאמרה הכי שער טומאטן והבשר
מא לא יאכל הרי טומאט בשר והבשר
זיס דהויר הכחוב את האוכלו בלשון

ליקוטים

מא' משפט: יש מי שקורא הסיים בסתירה, ומפרש ששואל בזה המשמעות, כלשון מא' ובכל דוכסא, ואינו כן אלא הסיים האלף שניהם בנקודות צירי, והכי קאמי משמעות דקרא מאיה מקום הרא, ושליה תושבתי

והוא שחף הוא בשנן הוא מזכר וזו
 ידועה (מז). למאי איתערבי? **תפסיה** (מז)
 וקומתה שניה שניה כ"ב: **תפסיה** (מז)
 ואחריהם שניה שניה אחת (ויקרא כג)
 ואם רחוק (ויקרא כג) הא אם רחוק ואכל
 יום (שם) ואוקומנה ויבמה (שם) במתומה
 ולא נאמר תרומה הייתי אומר במתומה
 ונאמר **במיתם**. במתים. מהיכא חמי
 מעשר בלאו ולא במתים תרומה
 שך דכחי (ויקרא כג) והיבנה בכל
 ר אם נאמרה עמל שך ולא נאמרה
 במתיה ונא על הקלות בלאו דקמני:
 ואם

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones